

ning. Det er saa, at, ligesom en Parlamentarisme ikke vil kunne fremgaa uden i det Dieblif, at Thingene faae Greb paa at arbejde rigtig sammen — jeg vil haabe, at man fra begge Sider vil bestræbe sig for at arbejde derpaa — jaaledes vil der ikke under andre Omstændigheder være Tale om nogen Parlamentarisme og heller ikke overhovedet om nogen Samarbeiden. Det forekom mig, at det ærede Medlem sagde, at det var det Samme som samtidig at spørnde Heste for og bag en Vogn og saa forlange, at nu skulde de trække. Jeg tror rigtignok, at dette Billede ikke er træffende. Hvis man bliver i dette Billede, saa tror jeg netop, at det er det, man skal forlange af Hestene, at de skulle bestræbe sig for at komme til en Forstaaelse om at arbejde sammen og trække sammen. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein), som erklærede sig for at være en Modstander af Parlamentarismen og det af enhver Art af Parlamentarisme, sagde, at han imidlertid var kommen bort fra sit tidligere Standpunkt fra 1873, fordi han — (Afbrudelse) ja, fra den Tid, han skiftede Standpunkt. — Saae, at der nu forelaa Valget imellem at styde Bevillingsmagten tilside eller tage Parlamentarismen, og han paastod, at vi, der bekæmpede Parlamentarismen, vilde tilfidesætte Bevillingsmagten. Det er nu en Maade at tage Sagen paa, hvorved man gjør sig det meget bekvent, og det er en Maade, der ganske vist er vel egnet til at vinde Anklang ved Møderne paa Landet, at fremstille os som dem, der ville Bevillingsmagten tillivs, jeg tror nu nok, at, hvor ofte denne Bestyrdning end bliver gjentagen, bliver den dog ikke derfor mere berettiget, idet jeg tror, at vi have lagt for Dagen, at vi fuldstændig anerkjende Bevillingsmagten indenfor berettigede Grændser (Latter) ja, De vil da vel ikke have, at vi skulle anerkjende den udenfor berettigede Grænser. Jeg tror navnlig, at vi have givet Bevis derpaa for ikke længe siden nemlig ifjor Foraar, da vi, uagtet vi stadig fastholdt den Overbevisning, som jeg endnu den Dag idag har, at vi med Hensyn til Realiteten af de Forhold, der var Tale om, havde den soleklareste og mest aabenbare Ret, idet der her var Tale om Forhold, som det var stor Synd ikke kom til at nyde Fremme, dog veg tilbage for at fastholde disse eller ialtfald nogle af disse Krav, fordi vi erkjendte, at det ikke indenfor de rettlige Grændser for Bevillingsmagten lod sig gjøre at gennemføre Forholdene mod det ene eller det andet Things Villie, og jeg tør paastaa, at man heller ikke ellers skal kunne paapege Noget, der kan udlægges, som om

der fra vor Side fandt en Bestræbelse Sted, der gif imod den lovlige Bevillingsret. Derimod er det en anden Ting, at vi ganske vist have modsat os Misbrug af Bevillingsretten for derigjennem at fremtvinge den folkethingsparlamentariske Magt, jaaledes som det efter vor Mening var Tilfælde i 1877. Det er Noget, som vi dengang ganske vist bekæmpede, og som vi til enhver Tid ville bekæmpe, at Bevillingsretten fra det ene eller det andet Things Side, thi hvad der er det ene Thing tilladt, maa ogsaa være det andet Thing tilladt, misbruges til at fremtvinge en saadan Fortolkning af Forsatningen. Det er vistnok saa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds har Ret i, at hvis vi vilde gaa imod den lovlige Bevillingsret, vilde vi ikke faae den ædleste og bedste Del af Befolkningen med os, det er vistnok fuldstændig rigtigt, men jeg tror ogsaa at kunne forsikre det ærede Medlem om, at han heller ikke vil kunne gjøre Regning paa at faae hverken den ædleste eller den næstædleste Del af Befolkningen med sig til en saadan Misbrug af Bevillingsmyndigheden som den, der fandt Sted baade i 1873 og 1877. Jeg tror derfor, at jeg kan sige det ærede Medlem, at vi ikke ville kunne gaa over til hans Standpunkt fra 1883, jeg tror derimod, at det vilde være langt bedre, om han vilde gaa tilbage til det Standpunkt, han indtog før 1873.

Finansministeren (Estrup): Jeg mindes vel, at den høitærede Formand har anbefalet en Afslutning af Forhandlingerne idag, og jeg antager, at alle det ærede Things Medlemmer ere enige i at ønske, at Forhandlingerne ikke skulle trække længere ud. Jeg har ikke desto mindre anset det for nødvendigt at give endnu en kort Oplysning i Anledning af, hvad der fra et æret Medlems (E. Hage) Side er anset mod Statsregnskabet for 1882—83. Det er jo saa naturligt, at en Finansminister ikke saa let finder sig i, at der bliver gjort den Slags Anmerkninger mod Statsregnskabet, at hans Opgjørelse er u vigtig. Det ærede Medlem fremkom første Gang, han havde Ordet, med to Udsættelser paa Statsregnskabet's Opgjørelse og det Kapitalbeløb, som vi havde staaende i Statsbanerne. Den ene og væsentligste Udsættelse, den, der gjaldt noget over 1 Million, har det ærede Medlem selv erkjendt for uberettiget. Hvad den anden Udsættelse angaar, som det ærede Medlem selv beteguede med omtrent $\frac{1}{4}$ Million, vedkommende de sjældneste Jernbaner, saa har jeg først efter igaar at have hørt eller rettere efter idag at